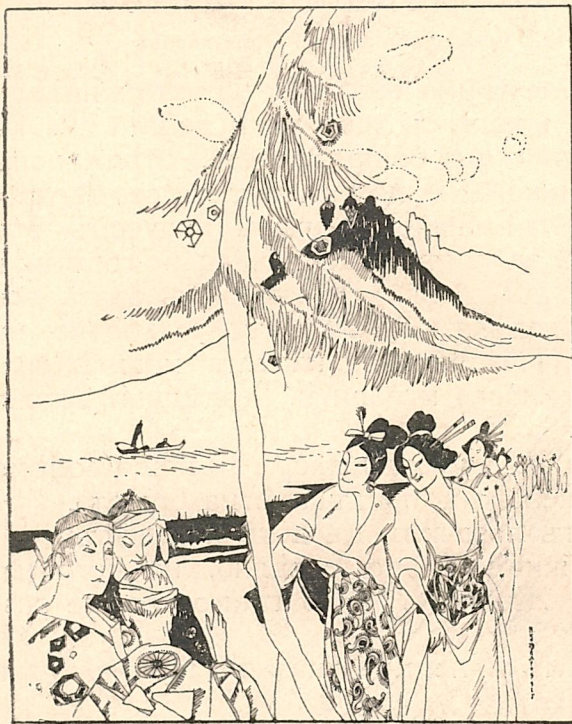

като гръмнати. Дървото било съвсемъ изсъхнало. Братята заплакали съ горещи сълзи и най-малкиятъ заридаль високо:

— Горкото дърво! То живѣ толкова години и сега само за една ношъ изсъхна и умрѣ!

Най-голѣмиятъ братъ добавилъ:

— Азъ оплаквамъ не тебе, о мило дърво, а мисля за насъ. Ние, трима братя, родени въ една и сжща кжша, израстли неотдѣлно отъ майка и баща, ние при-

личае на тебе. Листа, клоне, стѣбло и корени, у тебе бѣха едно живо тѣло. Единъ и сжщъ животъ ги правѣше нераздѣлни. До вчера тоя животъ сияше въ твоитѣ цвѣтове. Но щомъ решихме да те раздѣлимъ, ти бѣ ранено отъ тая вестъ. И само за една ношъ изсъхна. Нѣма ли да стане сжщото и съ насъ, ако се раздѣлимъ? Ние сме родени да живѣемъ заедно и да си

помогае единъ на други. Щомъ се раздѣлимъ, ние ще загинемъ!

Другитѣ братя се разхълцали като деца. Тѣ се хвърлили къмъ брата си, пригърнали го и рекли:

— Брате, не искаме да се дѣлимъ! Нека живѣемъ и занаяпредъ както по-рано. Ще спимъ подъ единъ и сжщъ покривъ. Ще ядемъ единъ и сжщъ оризъ!

Когато дошли гоститѣ, братята имъ съобщили, какво решили. Поканили ги вжтре на трапезата. Всички, весели и доволни, яли и пили за здравето на братята. И всички имъ пожелали честитъ животъ.